Ч. 219. Неділя 29 вересня (12 жовтня) 1902. Рік XII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годені по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє за вложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік	К	4·80
на пів року	„	2·40
на чверть року	„	1·20
місячно	„	—·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік	К	10·80
на пів року	„	5·40
на чверть року	„	2·70
місячно . .	„	—·90

Поодиноке число 6 с

Вісти політичні.

(Перед сесиєю парляменту. — З угорского сойму. — Vossische Ztg. про положенє на Балкані.)

Переговори дра Кербера з представителями сторонництв посольскої палати розпічнуть ся ві второк дня 14 с. м. о годині 10-ій рано в будинку міністерства справ внутрішних. Про се пишуть Narodni Listy: Ві второк о годині 10 рано зголосять ся у дра Кербера відпоручники ческого клюбу, консервативної ческої шляхти і ческих аґрарців. В тім дни появлять ся також у дра Кербера заступники Німців з Чехії і Морави. Предметом переговорів з мужами довіря обох народностий буде справа управильненя відносин національних і язикових в Чехії і на Мораві. Вторкова нарада призначена лише на вступне поясненє справи. Др. Кербер предложить зібраним свій плян. Має він деякі предложеня, котрі обіймають майже цілу ческо-німецку угоду в обох згаданих краях. Предложеня дра Кербера друковані і будуть розділені поміж членів конференциї. Однако постанови тих предложень можуть бути змінені. Остаточно Narodni Listy підносять против дра Кербера закиди, немов би під єго управою скріпив ся централїзм, а поодинокі міністри єго кабінету ширили ґерманїзацию. По самій конференциї Narodni Listy не надіють ся великого успіху. — Староческий Hlas Naroda каже, що коли би угодові конференциї довели до якого небудь порозуміня між Чехами а Німцями, то ческий загал не буде тоді дуже запалювати ся до обструкциї. Економічні відносини примушують ческих послів, аби брали участь в політичнім житю.

В угорскім соймі вела ся вчера бурлива дискусия над становищем президента міністрів Селя в справі кошутівского обходу і над відповідию єго на закиди опозициї. Остаточно в обороні президента Селя виступив президент палати ґр. Апоні і заявив, що похвалює поведенє президента Селя в справі згаданого обходу з огляду на єго становище та що полїтично з ним солїдаризує ся. По тій заяві палата приймила до відомости поведенє п. Селя, а ґр. Аппоніому за єго участь в обході висказала признанє і подяку. Відтак відчитувано петициї. При відчитуваню петициї о зірванє торговельно-митової спільности з Австриєю, відзивали ся з лав опозициї оклики Eljen!

Росиї грозить поважна небезпечність для єї плянів на Балканах. Після звістного порозуміня між Австриєю а Росиєю в Петербурзі, Балкан поділено на два круги впливів, при чім Австриї припала тота часть, котрою Австро-Угорщина могла би колись промостити собі свобідну торговельну дорогу до Солуня і Еґейского Моря. Ся дорога веде через Альбанію. Між тим в Альбанії вибухла тепер з приводу іменованя росийского консуля в Митровици ворохобня, а така ворохобня може як раз довести до необчислимих наслідків. Альбанці бунтують ся тому против росийского консуля в Митровици, бо боять ся через те скріпленя впливу Сербії. Росиї-ж знов ціла та справа тому не вигідна, бо Росия не хотіла би допустити, щоби з того скористала Австрия і перевела свої остаточні пляни на Балканах. Про се пише близше Voss. Ztg: Справа альбаньска небезпечна, бо коли би дійшло до поважного заколоту в Митровици, тоді неминучо була би Австрия приневолена вмішати ся в сю справу. Які наслідки — запитує Vos. Ztg. — мало би се вмішанє Австриї, годі передвидіти. В Росиї однак побоюють ся, що тоді Австрия заняла би зовсім сю частину области, яка ще находить ся під турецким пановањєм. Коли собі уявимо, що Новобазарский санджак відділяє Сербію від Чорногори і тим способом удержує звязь Босни з Туреччиною, тоді можна зрозуміти занепокоєнє не лише росийского дневникарства, але славяньских держав на Балкані. Скілько надій змарніло би, коли би Австрия перевела в дійстности 25-ий артикул

51)

ФОМА ҐОРДЄЄВ.

(З росийского — Максима Горкого).

(Дальше.)

Фома, засївши при кінци стола, серед якихсь незвістних єму несьміливих і скромних людий, безнастанно чув на собі острі погляди старця.

— Боїть ся, що нароблю скандалу — думав Фома.

— Братчики! — хрипів страшенно товстий властитель пароходів Ямуров. — Я без селедця не можу! Я обовязково від селедця зачинаю,... у мене така натура....

— Музика! Грай „Перский марш“....

— Стій! Ліпше „Коль славен“....

— Грай „Коль славен“....

Стогнанє машини і шум парохідних коліс, зливали ся зі звуками музики, утворили у воздух щось похоже на дику пісню зимової заверухи. Свист флєта, різкий сьпів клярнетів, понурий рик басів, дріботнє маленького барабана і гук ударів великого, — всьо то падало на одностайний і глухий звук коліс, розбиваючих воду, неспокійно носило ся у воздусї, прикривало гомін людских голосів і летіло за пароходом, як гураґан, приневолюючи людий кричати на цілий голос. Иноді в машині роздавав ся гнівний шипіт пари, і в тім звуці, що несподівано вдирав ся в ту суміш витя, гамору і криків, було щось грізного і згірдного....

— А що ти не хотів мені виплатити векселя, того я до гробової дошки не забуду! — кричав хтось сердитим голосом.

— Го-оді! чи тут місце на обрахунки? — роздавав ся бас Боброва.

— Братя! Треба бесіди говорити!

— Музика, стій!

— Ти прийди до мене до банку, я тобі поясню, чому я не виплатив....

— Бесіда! Тихо!...

— Му-узика, перестань!

— Грай „В лугах!“...:

— Мадам Анґлу!...

— Не треба! Якове Тарасичу, просимо!

— То назива ся „штрасбурский паштет“.

— Просимо! Просимо!

— Паштет? Н-не подібне на него, ... але все таки я покоштую....

— Тарасович, до діла!...

— Братя мої! Весело! Ій Богу....

— А в „Красній Єлені“ она, голубчику. виходила майже цілком гола.... — прорвав ся нараз крізь гамір тонкий і одушевлений голос Робустова.

— Погоди! Яков Исава.... ошукав? Ага!

— Не можу! Мій язик не молот, а сам я не молодий....

— Яша! Всї просимо!...

— Уважай!

— Головою виберемо!...

— Тарасовичу! Не уймай ся!

— Шш! Тихо! Панове! Яков Тарасович скаже слово!

— Шш!

І саме в ту хвилю, коли гомін замовк, роздав ся чийсь голосний, гнівний шепіт:

— Як она мене ущипне....

А Бобров спитав голосним басом:

— А де?

Роздав ся реґіт, але скоро замовк, бо Яков Тарасович Маякин, вставши з крісла, відкашлював, і погладжуючи лисину, оглядав купецтво дожидаючим уваги, поважним поглядом.

— Ну, братчики, наставте уши! — з вдоволенєм крикнув Кононов.

— Поважане купецтво! — промовив Маякин, усьміхаючи ся. — Єсть в бесїдї образованих і учених людий одно чуже слово, що его називають „культура“. Ось про те слово я й побесїдую з простоти душі....

— Он куди закинув! — роздав ся чийсь вдоволений відзив.

— Шш! Тихо!...

— Поважані панове! — піднїсши голос, говорив Маякин. — В ґазетах про нас, купецтво, заєдно пишуть, що ми, мовляв, з тою культурою не обзнакомлені, ми єї не хочемо і не розуміємо. І називають нас дикими, некультурними людьми.... Щож то таке культура? Прикро менї, старцеви, слухати таких бесїд, і раз я потрудив ся розслїдити, що то слово в собі заключає?

Маякин замовчав, повів очима по публицї і триюмфуючо усьміхнувшись, так дальше говорив:

— Показало ся з мого розслїду, що то слово значить обожанє т. є. любов, то високу

берлиньского договору. Нїхто не буде однак впевняти, щоби Австрия носила ся з такими думками, хоч і у Відни розуміють, що відкритє консуляту росийского в Митровици було би справедшним нещастєм". — Так пише Vossische Zeitung — а єї слова доказують, що зближає ся хвиля, коли мусить прийти між державами до обрахунку на Балканах. Та того обрахунку всї іменно дуже боять ся, бо не мають певности що до єго наслідків і остаточного результату.

Новинки.

Львів дня 11-го жовтня 1902

— **Затверджене вибору.** Є. В. Цїсар затвердив вибір п. Шелиньского, властителя реальности на презеса і о. Кир. Пачовского, декана і пароха в Богородчанах на заступника презеса ради повітової в Богородчанах.

— **Доповняючий вибір посла** з громад сїльских округа виборчого Стрий-Жидачів-Дрогобич розписаний на день 18 падолиста с. р.

— **Торжественне отворенє** року шкільного в львівскій політехнїцї, де записи кінчать ся 15 жовтня, відбуває ся 13 с. м. Попередить єго богослуженє в костелї сьв. Мариї Магдалини, а о год. 10 зберуть ся гостї і слухачі в авли політехнїки, де ректор Тадей Фідлер інавгурацийну буде мати промову, а опісля професор Теодор Тальовский виклад на тему: „Стилї у народів чинних".

— **Торжественне отворенє** року шкільного на львівскім унїверситетї відбуло ся нинї рано. Торжество розпочало ся богослуженєм в костелї сьв. Николая, а відтак відбула ся інавгурация в авли унїверситету. Промовляв ректор др. Охеньковский, а інавгурацийний виклад з области фільольоґії виголосив проф. др. Вітковский. В торжестві взяв участь Є. Е. п. Намістник ґр. Лев Пінїньский і богато инших достойників.

— **ВПреосьв. Митрополит Андрей Шептицкий** по дводневім побутї у Відни, повернув вчера до Львова. На другий тиждень виїздить Впр. Митрополит до Познаньщини на вінчанє свого брата ґр. Казим. Шептицкого, посла до сойму і ради державної з ґр. Шембеківною.

— **Огонь.** Дня 29 вересня с. р. займила ся в Марковій стирта збіжа Мортка Шпунта а разом з нею згоріла також хата, стодола і комірка, все разом вартости 200 кор. Причиною нещастя були дїти, що розложили були собі огонь під самою стодолою.

— **Нещасливі пригоди.** Дня 8 с. м. о 3-ій годинї по полудни копав Юрко Дембицкий в Різдвянах, повіта теребовельского, глину; нараз урвала ся земля з гори і задушила єго на місци. — В Дорогові, повіта станиславівского, упав 5-лїтний хлопець Іван Головчук, син вдовицї Мариї Головчук з печи і забив ся на місци.

— **Катастрофа через слони.** В Нижнім Новгородї прийшло оногди до страшної катастрофи через слони. Підчас ярмарку вирвало ся шість слонів із цирку і розбігли ся по улицях. Люди на улицях не могли борзо повтїкати і слони потратували більше як сто осіб, з котрих богато вже умерло.

— **Відвага семилїтного хлопця.** В середу по полудни бавила ся у Відни над Дунаєм недалеко пливальнї громадка малих дїтий, хлопцї окремо, а дївчата собі окремо. В громадї межи дївчатами була донька помічника шлюсарского Йосифа Гайндля, 7-лїтна Марийка і 8-лїтна Валерка, відтак 10-лїтна донька візника Елеонора Шахінґер і 8-лїтна Марийка Вунш, також донька візника, котра ще держала на руках однолїтну сестричку Катерину. Того дня по полудни не було школи і дївчата уганяли вздовж берега ріки. Підчас забави мала Валерка Гайндль кинувши собою необачно потрутила свою молодшу сестричку, що стояла побіч других дївчат, а та стративши рівновагу, з криком покотила ся з берега у воду. Падаючи, зловила ся інстиктовно рукою за Елеонору Шахінґер та потягнула і єї за собою, а та знов падаючи, потягнула малу Вуншівну, котра також разом зі своєю сестричкою впала до ріки. Так нараз четверо дївчат знайшло ся у рвучій глубокій рiцї. Другі дївчата наробили крику, а на то прибігли й хлопцї та стали й собі кричати, а декотрі побігли закликати старших. Межи хлопцями був також семилїтний Генрих Вунш. Той побачивши, що стало ся, не надумував ся богато, лиш збіг з берега до ріки і вхопив за руку свою маленьку сестричку, котра вже вода несла і витягнув з води. Тимчасом надбігли люди з пливальнї та випратували й тамтих троє дївчат, котрі вже були без памяти. По довшім часї удало ся всї троє дївчат привести до житя.

— **До всїх Вп. членів товариства „Просьвіта".** Головний видїл товариства „Просьвіта" повідомляє, що слідуючу книжочку вишле ся лиш тим членам товариства, котрі заплатили членьскі вкладки що найменше за 1901 рік. Календар на 1903 рік буде висилати ся тілько тим членам товариства, що зложать вкладки членьскі за 1902 рік. Тих членів, що до кінця сего року не заплатять членьских вкладок за сей рік, с. є. 1902, буде уважати ся за виступивших і здержить ся їм висилку всїх дальших книжок товариства. Просимо проте всїх Вп. членів товариства, щоби зволили як найскорше прислати залеглі членьскі вкладки, аби можна управильнити видавництво і висилку книжок.

— **Огнї.** В Поздимири, сокальского повіта, вибух дня 5 жовтня около півночи, огонь. Погоріла коршма, 2 селяньскі хати і 4 стодоли. Всї погорільцї були асекуровані. Коршмареви спалила ся корова і двоє телят. Займило ся від коршми і підозрівають, що огонь підложили рекрути з Корчина, що їдучи до войска, вступили до коршми і жадали напитків, а коршмар їм відмовив.

— **Фабрика фальшивих марок.** В Саксонії викрито велику фабрику марок почтових. Фабриковано не лиш саксоньскі але також і австрийскі марки, котрі перепачковувано через границю і продавано головно в Чехії. Марки роблено в той спосіб, що насамперед взорець марки переношено за помочию фотоґрафії на дерево, відтак вирізував їх на дереві ксільоґраф Мерштайн із Шемниць, а друкар Антін Шульц в Гайнїнхен друкував їх в своїй друкарни. Обох арештовано. О скілько доси викрито, то видрукували они 1500 аркушів марок по 10 і 20 феників. Фальшівники пускали ті марки в курс в той спосіб, що платили ними по трафіках за циґара або продавали властителям складів паперу. В Каменици в Саксонії удало ся поліциї сконфіскувати 13 550

любов до працї і ладу житя. Так, подумав я, так! значить, культурний чоловік буде той, хто любить працю і порядок.... хто взагалї любить устроювати житє, любить житє, знає цїну собі і житю.... Добре! — Яков Тарасович здрогнув; морщини розійшли ся по єго лици промінем від усьміхаючих ся очий до уст, і піля єго лиса голова стала похожа на якусь темну звізду.

Купецтво мовчки і уважно глядїло на єго уста і всї лиця були напружені увагою. Люди завмерли в тих поставах, в яких їх застала бесїда Маякина.

— Але, коли так, а іменно так треба толкувати то слово, коли так, то люди, що називають нас некультурними і дикими, клеветуть і кидають на нас хулу! Бо они лиш то слово люблять, але не зміст єго, а ми любимо сам корень слова, любимо суть єго, ми любимо працю! І ми маємо в собі правдивий культ для житя, т. є. ту високу любов, ми, а не они! Они полюбили критику, а ми дїяльність.... І ось, панове купцї, примір иншої культури, т. є. любови до працї, Волга! Ось она, рідна наша мати! Она може кождою каплею своєї води потвердити нашу честь і відперти пусту хулу на нас... Лиш сто лїт минуло, мої панове, від того часу, як цар Петро Великий на ту ріку судна пустив, а тепер по рiцї ходять тисячі пароходів.... Хто їх будував? Росийский селянин, цїлковито не учений чоловік! Всї ті величезні пароходи, барки, чиї они? Наші! Ким придумані? Нами! Тут всьо наше, тут всьо плід нашого ума, нашого росийского понимання і великої любови до працї. Нїхто нї в чім не помагав нам! Ми самі розбої на Волзї робили, самі за свої рублї дружини наймали, вкоротили розбої і завели на Волзї, на всїх тисячах верстов довжини єї, тисячі пароходів і ріжних суден. Яке місто лїпше на Волзї? В котрім більше купців.... Чиї найлїпші доми в місти? Купецкі! Хто більше як всї піклує ся бідними? Купець! По гроши, копійцї збирає і тисячі жертвує. Хто храми побудував? Ми! Хто державі найбільше із всїх гроший дає? Купцї!... Панове! Лише нам одним праця дорога для самої працї, для нашої любови до житєвого ладу і лише ми любимо порядок і житє! А хто про нас говорить, той говорить... і більше нїчого! Нехай! Дує вітер, шумить верба; перестав, мовчить.... І не буде з верби нї оглоблї.... нї мітли.... безхосенне дерево! Із за тої безхосенности і шум.... Що они, судиї наші зробили, чим житє украсили? Ми того не знаємо.... А наша робота видна! Панове купцї! Видячи у вас перших людий житя, найбільше трудолюбивих і любячих свою працю, видячи у вас людий, котрі всьо зробили і всьо можуть зробити, я цїлим серцем моїм, з поважанєм і любовію до вас, піднимаю ту чарку за славне, кріпке духом, роботяще росийске купецтво.... Многая вам лїта! Жийте на славу вітчини! Гурра!

Різкий, пискливий крик Маякина викликав оглушаючий, одушевлений рик купецтва. Всї ті великі, мясисті тїла, побуджені вином і бесїдою старця, порушили ся і випустили з грудий такий дружний, масовий крик, що здавало ся, всьо довкола дрогнуло і затрясло ся.

— Якове! Ти труба Божа! — кричав Зубов, простягаючи свою чарку Маякинови.

Перевертаючи крісла, тручаючи стіл, при чім посуда і фляшки дзвенїли і падали, купцї лїзли на Маякина з чарками в руках, одушевлені, урадовані, инші з сльозами в очах.

— Як? Що сказано? — питав Кононов, вхопивши за плече Робустова і потрясаючи єго — Ти зрозумів? Велика бесїда сказана!

— Яков Тарасович! Дай, поцїлуєм ся!

— Підняти Маякина!

— Музика, грай!

— Туш! Марш... Перский ...

— Не треба музики! До чорта!

— Ось тут она, музика! Ех, Яков Тарасович! Го-оло-ва!

— Я маленький між братиєю моєю.... але маємо розум....

— Неправда. Трофиме!

— Якове! Умреш ти скоро.... ех, жаль! Такий жаль.... сказати не можна!

— А, який то буде похорон!

— Панове! Зберім фундацию імени Маякина! Даю тисяч!

— Мовчати! Погодіть!

— Панове — цїлий дрогнувши, почав знов говорити Яков Тарасович. — І ще тому ми перші люди і правдиві господарі в своїй вітчинї, що ми.... мужики!

— Правда!

— Так! Честне слово.

— Стійте! Дайте сказати.

— Ми.... коренні росийскі люди і всьо, що від нас.... коренне росийске! Значить, оно і єсть найправдивійше.... найхосеннїйше і оно всїх обовязує.

— Як два рази два!

— Просто.

— Мудрий, як злий!

— І лагідний, як....

— Яструб! Ха-ха!

Купцї окружили свого бесїдника тїсним кружком, глядїли на него вогкими очима, вже не могли від зворушення спокійно слухати єго бесїди. Довкола него розглядав ся гамір голосів і зливаючи ся з шумом машини, з ударами колїс по водї, творив вихор звуків, що заглушував тонкий, пискливий голос старця. Побуджене купців росло; на всїх лицях сияло торжество; до Маякина простягали ся руки з чарками; єго плескали по плечи, штовгали, цїлували, заглядали любовно в лице. І хтось в одушевленю кричав:

— Камариньску! [1]) Росийску!

[1]) Пісня про росийского селянина.

штук фальшивих марок. Всї були знаменито підроблені. Праска дирекция почт і телеграфів видала оповістку, в котрій остерігає публику перед купованєм фальшивих марок і просить, щоби дано їй знати, скоро би хтось дістав в свої руки фальшиві марки або впав на їх слїд. Не завадить бути і у нас осторожним при купнї марок, бо звістно, що у нас може ще більше як деинде єсть таких, що люблять торгувати „фальшивими товарами“.

— Арештованє мантійки. Оногди вечером арештовано серед величезного збіговиска властительку кантору виміни, Фанні Векслерову. Перед кількома днями зголосила Векслерова конкурс виказуючи пасиви на 200.000 К, підчас коли активи виносять ледви 30.000 К. Недостаюча сума складає ся з вкладок самих найбіднїйших людий ремісників і слуг. Многі робітні і склепи треба було позамикати, бо властителї їх потратили свої капітали. Крім того спроневірила Векслерова більші вінкульовані суми і то стало ся безпосередною причиною єї арештованя.

— Вовча ягода на вечерю. В сільци Фравенгоф коло Пасови в горішній Австриї стала ся така пригода: Селянин Шнайдер знайшов в лїсї вовчі ягоди (беллядону), а не знаючи, що то страшна отруя, скоштував одну. Побачивши, що то якісь солодкі ягоди, назбирав їх богато і приніс до дому. Жінка якраз варила на вечерю повилянку з ягід базника (бузини) і всипала до неї солодких ягід, що приніс з лїса єї чоловік. Опісля сїла цїла родина вечеряти не маючи й на думці того, що їсть отрую. Наслїдки тої вечері не дали довго ждати на себе. Зараз опісля занедужали Шнайдер і єго жінка та єго батько, син і наймичка. Лиш найстарший син уйшов нещастя, бо не їв нічого на вечерю. Отруя найбільше пошкодила самому Шнайдерови і наймичці, котрі мабуть вже й померли. Та й Шнайдерів сусїд назбирав був тих самих солодких ягід і приніс до дому, але вечеря була вже готова і жінка не могла їх домішати та сховала на другий день. Тимчасом нещасте у Шнайдера стало звістне і ягоди зараз викинено.

— Зі страху перед войском 30 лїт дївчиною. Із Праги доносять про оригінальний рід обманьства. В селї Мартинець коло Воднен в Чехії викрито сими днями, що тамошна 33-лїтна дївчина, Маґдалина Заваділь, єсть поправді мужчиною. Впало іменно в очи, що тота нїби дївчина мусїла часто голити ся, а жандарми вислїдили, що то мужчина в спідници, котрий від третого року свого житя ходив у спідници длятого, щоби єго не відобрали до войска; навіть і в метриці був він записаний за дївчину.

— Надзір над громадами. Краєвий Видїл постановив орґанізувати осібне бюро виключно для надзору громадских і повітових фондів. Бюро буде складати ся з одного радника, двох секретарів, одного адюнкта і одного концептового апліканта, котрим до помочи будуть придані чотири рахункові і один маніпуляцийний урядник. Задачию бюра буде за чергою люструвати всї видїли повітові, більші міста і місточка а в потребі сїльскі громади.

— Товариство Жіноча спілка промислова „Труд“ у Львові (Ринок 39), поручає свій склад, заосмотрений в доборові теплї кафтаники і прочу одіж трикотову і барханову, рукавички, пончохи, скарпитки і проч. по цїнах умірковани. На замовленє з поданєм міри висилає ся почтою. При сїй нагоді завідомляємо, що крім робітнї суконь, відкрито при Товаристві нашім також робітню шитя біля. Біле дамске і мужеске виготовляємо з нашого або доставленого нам материялу. — *Дирекция.*

— „Товариш“, ілюстрований календар на 1903 р., Річник II, вже вийшов, і, як гадаємо, зробить милу несподїванку нашій публиці. Видавництво „Товариша“ перейняло на себе Тов. „Просьвіта“ і не щадило видатків, щоби зробити з него, о скілько се лиш можна, практичний і догідний підручник всїлякого знаня. „Товариш, ілюстрований календар Товариства „Просьвіта“ — такий єсть тепер єго заголовок, — містить в собі крім численних звичайних інформаций календарских, ще й богато научного материялу, обробленого так, щоби був легко приступний для кождого. Не хочемо тут обговорювати всего змісту календаря, щоби не відобрати єму того вражіня, яке може в першій хвили зробити на читателя, і длятого звернемо тут лиш увагу на многі ради господарскі і гіґієнічні та на „Управу ростин господарских“, коротку, але основну і першу у нас в тім роді науку господарства рільного, котру поясняють гарні і практично підобрані ілюстрациї. Крім того знайдуть в нїм читателї коротку, але основну історию і пояснене тих страшних з'явищ природи, якими зазначила ся перша половина 1902 р.: „Землетрясенє в Шемасї“ і „Катастрофа на Антиллях і єї причини“, а гарні ілюстрациї і карти причинять ся ще більше до зрозуміня річи. А вже зовсім щось нового і оригінального, що приносить сегорічний „Товариш“, — то короткий підручник науки гри в шахи, до котрого додана ще й карта, з котрої може кождий легко сам собі зробити фіґурки і шахівницю з картону. Додамо ще, що „Товариш“ на 1903 р. містить в собі крім вінет в календариюм 65 ілюстраций і 3 карти. Устав церковний, для більшої вигоди тих, що єго потребують, долучає ся до календаря окремою книжочкою. Мимо значного збільшеня обєму в порівнаню з торічним, — бо о цїлих три аркуші — цїна „Товариша“ позістає та сама що й торік т. є. 1 корона.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Відень 11 жовтня. Wiener Ztg. оповіщує виконанє розпорядженя до закона о податку від зелїзничих білетів, котрий входить в житє дня 1 січня 1903.

Софія 10 жовтня. Цар подякував телеґрафічно кн. Фердинандови болгарскому за принятє вел. князя Николая і впевнив єго о своїй щирій і незмінній приязни.

Льондон 11 жовтня. Бурскі ґенерали оголосили що поміж 20 а 25 с. м. прибудуть до Лаондона і що наміряють в Анґлії збирати складки в користь Бурів. Складки збирані в Анґлії мають бути доказом, що Бота, Девет і Делярей взагалї не наміряють виступати в дусї неприхильнім для Анґлії.

Петербург 11 жовтня. „Новоє Время“ доносить в Ялти, що турецке посольство прибуло там вчера дорогою морскою.

Ниш 11 жовтня. Доносять сюди, що Альбанцї з засїдки стріляли до сербских граничних вояків і убили кількох людий.

— То ми всьо зробили! — кричав Яков Тарасович, показуючи на ріку. — Наше всьо! Ми житє устроїли!

Нараз роздав ся грімкий крик, що заглушив всї инші голоси:

— А! То ви? Ах ви...

I у воздусї роздала ся проста улична лайка, висказана з великою злобою глухим, але сильним голосом. Всї відразу почули єї і на хвильку змовчали, глядаючи очима того, що їх зганьбив. В тій хвили чути було лиш тяжкі зітханя машини і скрипіт ланцухів при кермі...

— То хто лає ся — спитав Кононов, нахмуривши брови...

— Ех! Не можемо не робити скандалів! — зітхаючи, промовив Резніков.

— Хто то неосторожно лаяв ся?

На лицях купців появив ся неспокій, цікавість, зачудованє, докори і всї люди якось заметушили ся. Лише один Яков Тарасович був спокійний і навіть немов би вдоволений тим, що лучило ся. Піднявшись на пальці, він глядів, витягнувши шию, кудись на конець стола і єго очка дивно сьвітили ся, неначеб він там бачив щось приємне для себе.

— Гордєєв... — тихо сказав Йона Юшков.

I всї голови повернули ся в тім напрямі, куди дивив ся Яков Маякин.

Там, упираючи ся руками о стіл, стояв Фома. З лицем скривленим від злости, заскаливши зуби, він мовчки оглядав купців палкими, широко отвертими очима. Нижша щока єго трясла ся, плечі подрогували і пальці рук сильно чіпили ся краю стола і судорожно дерли обрус. На вид єго по вовчому злого лиця і тої гнївної постави купецтво знов замовкло на хвильку.

— Чого витріщили очи? — спитав Фома і знов додав до питаня погану лайку.

— Упив ся! — похитавши головою, сказав Бобров.

— I чого єго запросили? — тихо шептав Резніков.

— Фома Ігнатич! — поважно промовив Кононов! — Не треба шалїти.... Коли... тоє... голова крутить ся, піди, брате, тихо, мирно, до каюти і... ляж. Ляж, милий, і...

— Мовчи, ти! — заричав Фома, обводячи єго очима. — Не важ ся зі мною говорити! Я не пяний.... я тверезїйший як всї ви тут! Розумієш?...

— Та ти погоди, душко... тебе хто сюди просив? — почервонївши від обиди, спитав Кононов.

— То я єго привів! — роздав ся голос Маякина.

— А! Ну... тодї... Простіт Фома Ігнатич... Але коли ти єго, Якове, привів... то повинен єго й втихомирити... А то, некрасно...

Фома мовчав і усьміхав ся. I купці мовчали, глядячи на него.

— Ех, Фомо! — промовив Маякин. — Ти знов соромом вкриваєш мою старість...

— Тату хрестний! — вишкіривши зуби, сказав Фома. — Я ще нічого не зробив, значить, ще пора читати менї науки... Я не пяний... я не пив, а все слухав. Панове купці! Позвольте менї сказати бесїду. Ось поважаний вами мій хрестний отець говорив... а тепер послухайте похрестника...

— Яка бесїда? — сказав Резніков. — До чого то? Зібрали ся розвеселити ся...

— Нї, нї, вже ти лиши, Фома Ігнатич!

— Лїпше напий ся чого...

— Випємо! Ах, Фомо... славного ти вітця син!

(Дальше буде).

— Движиму азбуку, або прилад до образового представленя початкової науки читаня і писаня, видану через п. Гр. Блїя до ужитку в школах народних, набути можна в краєвій витвірчо-гандлевій Спілцї приборів шкільних у Львові, ул. Паньска ч. 21 по зниженій цїнї 8 К за комплет.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

МІД десеровий сьвіжий курацийний, з власної пасіки, 5 клгр. 6 К 60 с. franco. **Корінєвич, ем. учит. Іванчани.**

Аґенция дневників Ст. Соколовского Львів, Пасаж Гавсмана ч. 9, — принимає пренумерату і оголошеня до всїх дневників краєвих і заграничних. В тій аґенциї находить ся також головний склад і експедиция „Варшавского Тиждневника ілюстрованого“. До „Народної Часописи“ і „Газети Львівскої“ може принимати оголошеня виключно лиш та аґенция.

„FOTOGRAFISCHE MITTHEILUNGEN“ эдинока богато ілюстрована часопись для аматорів фотоґрафії, виходить два рази на місяць. Передплата чвертьрічно (6 зошитів) 3 марки 75 фениґ. Передплату можна пересилати в австрийских листових марках. Адреса: Verlagsbuchhandlung Gust. Schmidt Berlin W. 35 Lützowstrasse 27.

„НЕКТАР“

Головний склад у Відни, VI., Webgasse 28.

Товариство для торговлї і складів чаю

Братів К. і Ц. Попов у Москві.

Ц. і к. надворні доставцї Австро-Угорщини. Доставцї Двора царско-російского

Надворні доставцї кор. Вел. королів: Грециї, Швециї і Норвеґії, Бельґії і Румунії.

Золотий медаль в р. 1892. Grand prix в р. 1900, найвисша відзнака на загальних виставах в Парижи,

Grand prix найвисша відзнака на виставі в Антверпії 1894 р.

Золотий медаль найвисша відзнака на вистав в Штокгольмі 1897 р.

Цінник.

Ціни в коронах за одну коробку російскої ваги (1 фунт. рос. = 410 грам.)

Вага пачки в фунт. рос.	Nr. 0	1	2	3	3/4	4	5	6	7	8	Чай з Цейльону
1/1	15·20	11·—	10·—	9·—	8·20	7·60	6·70	5·80	5·20	4·30	6·70
1/2	7·60	5·50	5·—	4·50	4·10	3·80	3·35	2·90	2·60	2·15	3·35
1/4	3·80	2·75	2·55	2·25	2·05	1·90	1·70	1·45	1·30	1·10	1·70
1/8	—	—	—	—	1·05	—·95	—·85	—·75	—·65	—·55	—·85

При закупнї за 20 корон, транспорт і опаковане безплатно.

Дуже величавий образ комнатний представляючий

„ПРИЧАСТЄ“

мальований артистом Єзерским в природних красках. Величина образа 55×65 цтм. Цїна образа **6 корон** разом з почтовою пересилкою.

Набути можна у **Антона Хойнацкого** Львів, ул. Руска ч. 3.

Інсерати

(„оповіщеня приватні“) до „Газети Львівскої“, „Народної Часописи“ і всїх инших часописий принимає виключно лиш ново отворена „Аґенция дневників і оголошень“ в пасажу Гавсмана ч. 9. Аґенция ся принимає також пренумерату на всї дневники краєві і заграничні.

MAYER'S CONVERSATION-SLEXIKON

Пяте цїлком перероблене і побільшене виданє, повне.

В 17-ох дуже хороше оправлених томах з шкіряними хребтами і рогами, обіймає: **100.000** статей, **17.500** сторін тексту, **10.000** ілюстраций, карт і плянів, **1000** таблиць і додатків, **158** ілюстраций хромолїтоґр., **290** карт.

Крім того два томи доповняючі і один том спису (Registerband).

Разом 20 томів по зр. 6.

Поява нового виданя того твору, одинокого в загальній лїтературі, єсть лїтератским явищем не малої ваги. Розійшлось его в 4-ох виданях більше як півтора мілїярда примірників і придбало собі заслужену славу, як найвеличавійший сучасний твір, як словар людского знаня.

Той лексикон можна дістати в комплеті, всі томи нараз на сплату **по 3 зр. місячно.**

Замовленя приймає **А. ЛЯНДОВСКИЙ**, Львів, Пасаж Гавсмана.

СТЕЛЛЯ найновійший інструмент сальоновий швайцарский, самограй, ноти металеві без гачиків в ріжних величинах. Продає **Соболевский** годинникар у Львові, площа Марийска (готель француский).

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).